

ב"ל (ירושלים) 18593-07-11 - ציונה גרציה בן נון נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (ירושלים) 18593-07-11 - ציונה גרציה בן נון נ' המוסד לביטוח לאומי מחוזי עבודה ירושלים
ב"ל (ירושלים) 18593-07-11
ציונה גרציה בן נון
ע"י ב"כ עו"ד יואל אייזנברג
נגד

המוסד לביטוח לאומי
ע"י ב"כ עו"ד עו"ד טליה אברהמי
בית דין אזורי לעבודה בירושלים
[02.01.2013]
השופטת דיתה פרוז'נין - נשיאה
נציגת עובדים - גב' ציפורה רון
פסק דין

1. לפנינו תביעה לתשלום גמלת השלמת הכנסה. התובעת מקבלת קצבת זקנה, ומתגוררת עם בעלה - מר מרסל בן נון (להלן - מרסל) - תחת קורת גג אחת. בחודש אוגוסט 1978 ניתן פסק דין בבית המשפט המחוזי בירושלים, המחייב את מרסל לשלם מזונות לתובעת בסך של 2,000 ₪ בחודש. גדר המחלוקת בין הצדדים מתמקד בשאלה האם התובעת ומרסל מנהלים משק בית משותף.
2. תקנה 7 לתקנות הבטחת הכנסה, התשמ"ב-1982 (להלן התקנות), שכותרתה "זכאות בנפרד של כל אחד מבני הזוג" קובעת כי:
"זכאותו לגמלה של כל אחד מבני הזוג לא תהיה מותנית בכך שמתקיימים גם בבן זוגו תנאי הזכאות לפי סעיף 2 לחוק, כאמור בסעיף 4(א) לחוק, כל עוד מתקיים אחד מאלה:
(3) בני הזוג אינם מנהלים משק בית משותף, ואחד מבני הזוג חויב בתשלום מזונות לבן זוגו, והוא אינו מכלכלו...".
בענייננו אין מחלוקת כי התובעת ובעלה מתגוררים תחת קורת גג אחת, ונשאלת השאלה האם על אף עובדה זו הם עומדים בדרישות תקנה 7(3) הנ"ל. 3 תנאים מצטברים נדרשים לצורך זכאות לגמלה על פי התקנה הנ"ל:
א. אי ניהול משק בית משותף;
ב. חובת אחד מבני הזוג בתשלום מזונות על פי פסק דין,
ג. ו"הוא אינו מכלכלו".

מחומר הראיות שהוצג לפנינו עולה כי רק תנאי אחד מתוך השלושה מתקיים בענייננו: חיוב בעלה של התובעת בתשלום מזונות על פי פסק דין. עדויות התובעת ובעלה והודעת התובעת לחוקר הנתבע (נ/1) מצביעים בבירור על כך שמרסל מכלכל את התובעת וכי בני הזוג מנהלים משק בית משותף, כפי שיפורט להלן.

3. בני הזוג אמנם ישנים בחדרים נפרדים (ע' 3 ש' 5-12), ואולם הם עורכים בצוותא קניות של מזון (ראו הודעת התובעת נ/1 בע' 4 ש' 11-13), ומר בן נון מממן קניות אלה או קונה בעצמו. מר בן נון אמנם נותן לתובעת כ-1,000 ₪ מידי חודש, אולם הוא מסייע בקניית תרופות וכד', גם כאשר התובעת נזקקת לסכומי כסף נוספים (ע' 8 ש' 11, ע' 11 ש' 13-32, ע' 12 ש' 1-2). התובעת מבשלת למרסל (ע' 9 ש' 10-11), וילדי בני הזוג באים לבקרם ולסעוד עמם בשבתות ובחגים (ע' 4 ש' 25-32, ע' 9 ש' 4-5). מרסל מממן את הקניות לארוחות המשפחתיות וכן קניות לחגים ולשבתות (ע' 11 ש' 12-29). מרסל לא אישר את טענת התובעת כי מצרכי המזון של כל אחד מהם מוחזקים בנפרד במקרר. לדבריו:

"אני פותח שם את הדברים, היא שמה את הדברים אני פותח מה שאני צריך, כמו שכל בית כל אחד ביחד מה שהוא צריך, אין פה משהו מיוחד" (ע' 9 ש' 29-31).

לא זו בלבד שמר בן נון מכלכל את התובעת, הוא אף משתתף באופן משמעותי ביותר בהוצאות הנדרשות לאחזקת הבית. מר בן נון משלם מחצית מהוצאות החשמל, המים וגם הארנונה (ראו עדות התובעת ע' 4 ש' 5-11, והודעתה נ/1 בע' 2 ש' 19). יתר על כן, חשבונות הבית הינם על שם שני בני הזוג (נ/1 בע' 3 ש' 1-2).

4. חומר הראיות מצביע, אם כן, על כך שהתובעת מקיימת משק בית משותף עם מרסל. הוא מכלכל את התובעת, קונה מזון עבור הבית, מסייע לה בתשלום עבור תרופות וכד'. לפיכך לא מתקיימים בתובעת התנאים הקבועים בתקנה 7(3) לתקנות, ויש לדחות את תביעתה לגמלת השלמת הכנסה. אין צו להוצאות.

ערעור על פסק-דין זה, ניתן להגיש תוך 30 יום מיום שיומצא לצדדים, לבית-הדין הארצי לעבודה. ניתן היום, י"ח כסליו תשע"ג, 02/01/2013, בהעדר הצדדים.